

Elämää livisniemen metsissä

Oli kaunis talviaamu. Aurinko sarasti puiden takaa valkealle metsäaukealle. Linnut visersivät iloisesti. Rullavuori oli herännyt.

Auringonvalo loisti kirkkaasti myös metsätonttupoika Tiukulan tupaan. Tonttu Tiukula oli ainut tonttu Rullavuoren alueella. Rullavuorella ei elänyt edes peikkoja, haltioita saati sitten menninkäisiä. Tonttu Tiukula asusti pikkuriikkisessä hirsimökissä, koska oli itsekin pikkuriikkinen.

Tiukula hörppi kaakaota pöydän ääressä ja katseli pakkasen huurtamasta ikkunasta ulos. Pian Tonttu kurkkasi ruokakomeroon, joka oikein kumisi tyhjyyttään. Tiukulan oli mentävä keräämään marjoja sekä sieniä. Tai no, ainakin yrittämään löytää ruokaa. Niinpä Tiukula puki ylleen lämpimän karvanuttunsa, pitkän, punaisen hiippalakin, turkistöppöset, sekä otti käteensä marjakorin, ja lähti matkaan.

Niin Tiukula avasi mökkinsä ulko- oven, jonka saranat olivat aivan jäässä. Hän astui ulos. Heti ensimmäisellä sekunnilla kun Tiukula asteli pihastaan, Tonttu Tiukula tunsi kasvoillaan jäisen mutta pehmeän pakkastuulahduksen.

Kun Tiukula pääsi pihastaan, hän tapasi varpuspariskunnan.

-Huomenta, Tiukula! Miten menee? ne sirkuttivat yhteen ääneen.

-Ihan hyvin, luulisin. Kiitos kysymästä. Tiukula vastasi mietteliäänä.

Tiukula harppoi lumessa isoin askelin aivan Rullavuoren lumiselle huipulle asti. Sillä siellä oli ollut viime talvena paljon kanttarelleja ja puolukoita. Siellä Tiukula tapasikin muuan oravaystävykset.

-Hyvää huomenta Tonttu Tiukula! On talvisäitä pideltyt! Ne tervehtivät onnellisesti. Tiukula katsoi oravia hetken.

-Tosiaan onkin. Vastasi Tonttu Tiukula hiukan hajamielisesti.

Tonttu Tiukula löysi kuin löysikin vähäisen etsinnän jälkeen kullan keltaisena loistavia kantarelleja sekä tuoreita punaisia puolukoita. Hän keräsi niitä tarpeekseen, jonka jälkeen Tiukula laskeutui suurta rinnettä alas kotiaukealleen päin. Ennen kotimökkiä piti kuitenkin kävellä kauniin mutta havupuiden varjostaman metsäpolun läpi.

Tonttu Tiukula kuuli metsäpolkua kävellessään rapinaa vanhan kannon takaa. Hän pysähtyi katsomaan. Äkkiä sieltä loikkasi iloinen metsäjänispari.

-Hyvää huomenta, Tonttu Tiukula! Ne tervehtivät kohteliaasti hymy huulilla.

-Kiitos samoin. Tiukula vastasi ja heilautti hiukan kättään. Ennen mökkiään hän ei enää ketään tavannut. Sitten mökissä, samalla popsiessaan kirpeitä puolukoita, Tonttu Tiukula

mietiskeli. Tuli rätisi kotoisasti takassa. Kaikilla Tiukulan monilla eläinystävillä oli joku lajitoveri, Joku suunnilleen samaa lajia, joku jolla ei ollut muita. Mutta Tiukulalla ei ollut.

Tonttu Tiukula mietti. Se mietti ja mietti. Lopulta kirkas lamppu syttyi Tonttu Tiukulan pienen pään sisässä. Se lähtisi etsimään Ystävää, joka olisi metsätonttu, haltia tai peikko. Niin Tiukula pakkasi nyyttiin kanttarelleja ja puolukoita. Hän heitti nyytin olalleen ja lähti matkaan. Tehtävä tuntui kuitenkin mahdottomalta. Into alkoi vähitellen hiipua. Tiukula oli kääntänyt joka ikisen kiven ja kannon, mutta Rullavuoren metsässä ei ollut toista Tiukulan kaltaista olentoa. Äkkiä Tonttu Tiukulan mieleen palautui hetki, jolloin hän oli kuullut puhuttavan livisniemen koulun pihametsästä. Tiukulalle oli avautunut uusi mahdollisuus löytää hänen kaltaisensa ystävä.

Kuitenkin ennen kuin pääsee koulun pihametsään, on päästävä yli hurjan AUTOTIEN! Aivan, karmivan autotien. Mutta urhea Tonttu Tiukula ei antanut tietä pelolle. Sen sijaan se toivoi, että autot antaisivat tietä sille.

Rohkeasti Tonttu Tiukula vaaraa uhmaten lähti tepastelemaan polkua pitkin alas autotien juurelle. Lopulta Tiukulan edessä kiilsu suuri ja vaarallinen AUTOTIE. Tiukula kosketti asfalttia pienellä tontunvarpaallaan. Se ei oikein vaikuttanut vaaralliselta. Yht'äkkiä Tiukulan sokaisi hirmuisen kirkas valo. Kuului huminaa ja jotakin kauheaa ääntä. Tonttuparan ohitse suhahti jokin haiseva ja punainen sekä hyvin hyvin äänekäs iso peltipömpeli. Nyt alkoi Tonttu Tiukulaa vapisuttamaan. Tiukula arveli, että se oli semmoinen AUTO. Nimittäin auto voisi litistää kenet tahansa pannukakuksi. Autoja oli varottava.

Nyt autoja ei enää näkynyt. Tiukula päätti että nyt hän ylittäisi autotien. Mutta ennen kuin Tiukula oli ehtinyt tuskin edes kahta askelta ottaa, hän kompastui asfaltille, ja rupesikin kierimään. Onneksi Tiukula oli äkkiä kierinyt vaarallisen autotien yli. Tiukulan pää oli ihan pyörällä. Siitä huolimatta Tiukula alkoi hortoilla kohti livisniemen koulun metsää.

Tonttu Tiukula käveli kauniiseen, valkoiseen ja avaraan metsään. Tämän täytyi olla livisniemen koulun metsä. Havupuuta ei juurikaan ollut. Talvi tuoksui vahvasti, siellä oli rauhoittavan hiljaista. Tiukula tepasteli tähän pieneen mutta avaraan metsään. Tonttu katseli haltioissaan ympärilleen. Pilvetön taivas näkyi puiden yläpuolella.

Samassa Tonttu Tiukula kuuli pihlajapuun viereisestä pusikosta naksahduksen. Tiukula kääntyi katsomaan. Oli hetken aivan hiljaista. Tonttu Tiukula näki pian edessään suloisen talvenhaltian. Tämä kertoi olevansa Halla Haltia. Ja asuvansa livisniemen koulun pihametsässä aina, vaikka vain talvella tulevana esiin. Kesällä on kuulemma liian kuuma, ja syksyllä sekä keväällä täällä riehuu kamalia kirkuvia koululaisia. Tonttu Tiukula esitteli itsensä kohteliaasti. Haltiasta ja Tontusta tuli mitä parhaimmat ystävykset. Halla muuttikin sitten Rullavuorelle Tonttu Tiukulan kanssa.

Tonttu Tiukula oli onnellinen. Se ei enää koskaan tulisi olemaan yksin. Tästä tammikuisesta pakkaspäivästä oli tullut sen elämän parhain.

Helmi Jämsén 4K